

lovens § 59 og § 60 er indarbejdet på vedkommende steder, nemlig i §§ 1 og 2. Forslaget adskiller sig endvidere fra loven af 1939 derved, at spørgsmålet om opløsning af politiske foreninger ikke skal påkendes af rigsretten.

Ifølge grundlovens § 59 består rigsretten af indtil 15 af de efter embedsalden ældste ordentlige medlemmer af rigets øverste domstol og et tilsvarende antal af folketinget for 6 år valgte medlemmer. Da højesteret i øjeblikket består af 15 medlemmer, jfr. retsplejelovens § 2, stk. 1, som affattet ved lov nr. 61 af 31. marts 1953, er det i lovforslagets § 2 bestemt, at rigsretten foruden af de valgte medlemmer består af de ordentlige medlemmer af højesteret.

Som loven af 1939 bestemmer forslaget i § 1, at der for hvert valgt rigsretsmedlem vælges to stedfortrædere. Under hensyn til, at såvel den til rigsretten valgte som begge stedfortrædere indenfor en valgperiode kan have fået forfald, har man i § 5, stk. 2 foreslået tilføjet en bestemmelse om, at i så fald en højesteretsdommer fratræder.

Der er ikke i lovforslaget optaget nogen bestemmelse om den nærmere fremgangsmåde ved folketingets valg af rigsretsmedlemmer. Nærmere regler herom forudsættes fastsat i folketingets forretningsorden.

Også de fleste af de i forslaget iøvrigt foretagne ændringer i den i 1939 af rigsdagen vedtagne lovtækt er følger af de nævnte grundlovsbe-

stemmelser. Dog har man også foretaget enkelte ændringer af sproglig eller redaktionel karakter. I stedet for betegnelserne præsident og vicepræsident foreslås således benævnelserne formand og næstformand. I forslagets § 15 har man ment at kunne udelade bestemmelsen om, at forsvareren skal varetage sin mandants interesser under sagen og stå ham bi i overensstemmelse med lovgivningens almindelige regler, idet dette må anses for helt selvfølgeligt og iøvrigt følger af bestemmelsen i forslagets § 77. I forslagets § 17 har man derimod for at undgå fortolkningstvivil indføjet en henvisning til retsplejelovens regler om fængsling. Man ville måske ellers kunne anse det for tvivlsomt, om rigsretten ikke ved udøvelsen af sit skøn over, om fængsling bør ske, var stillet ganske frit.

I forslagets § 29 har man erstattet udtrykket „den dag og tid, da stævningen falder i rette“, som hidrører fra loven af 1852, men som nu virker kunstlet, med en mere umiddelbart forståelig formulering.

Endelig afviger forslagets § 74 fra den tilsvarende bestemmelse (§ 76) i loven af 1939 derved, at der efter forslaget altid vil kunne tillendes en valgt forsvarer godtgørelse, når det findes rimeligt, idet de ved anvendelsen af ordene „undtagelsesvis“ og „efter sagens særlige omstændigheder“ givne begrænsninger i adgangen hertil foreslås slettet.